

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.

Az előfizetési pénz a **kiadó-hivatalba** *Városháztér 6. szám* alá küldendő.

Pest, jan. 16. 1870.

3. szám.

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Az ellenzéki lapokhoz.

Bámulom én, hogy kibirjátok
Azt a rettentő sok munkát,
Mit a nemzetes miniszterjom
Napról-napra elétek ád!
Jól tudja, hogy nem pártoljátok,
Hogy élete ellen törtök . .
Tudja, hogy bizony nem bánnátok :
Ha ma elvinné az ördög!

Még is napról-napra csak traktál
A sok dolgozni valóval!
Anyit csetlik-botlik, hogy felér
Egy három pöngős vak lóval!
Ti persze intitek a jóra,
S ha ez nem használ, akkor meg —
Neki amugy Magyarmiskásan :
Fogd a fütyköst, üsd, vágd, öld
meg!

Ne bántsátok! könyörüljetek
Inkább szegény nyomorulton,
Ne üssétek, higyjétek nekem
Ugy sem ti ütitek agyon!
„Ellnőr“! csak hibáit jegyezd,
„Magyar Ujság“ vétkét emlegesd,
„Ludas Matyi“ ne öntsd oly buzgón
Nyakába a hideg levest!

Ne bántsátok — kérlek — oly nagyon,
Söt könyörüljetek rajta;
Benne rág már régen a féreg,
Mely nem soká földhöz csapja!
Borsszem Jankó erősen henczeg,
Közlöny, Napló össze zúdul;
Higyjétek el, ez a legjobb jel:
Hogy nem soká megboldogul!*)

Bögős.

*) Bár csak jól prófétálnál édes brúgósom!
Matyi.

Eredeti levelek.

Édes komám Matyi!

Mán ídes galambom ha hogy megnem utálnád ujságiró lítedre hát, — mer a héten egyszer malaczot öltem, hát egy kis hurka kolbászféle aprólikkal kivántalak megtisztelni. — Annyit mondok rúlla komám! hogy bátran ehetsz belölle, mert egyátalán fogva nem közösügyes disznófajta vót, és ezek szerint nem is deákpárti quotás jószág, mert ha ilyet ennél, tudom hogy víged lenne. — Elíg az hozzá kedves komám, hogy költsd el jó kedvvel és egíssíggel ott a dutyiba, én ezt teneked nem is igértem, de azir mégis elküdtem. De bezzeg igért nékem K a r i k á s G. egykis jó bort, hanem elakadt valahun a rosz útba — azírt ne igírjík hát az ember semmit sem, mert níha még a rosz út is tartóztatja az igíret beváltásatúl.

Ni Matyi mond meg csak hé, hogy miféle kutya feki fiktzió már az, hogy a tótok akarnak bennünket elfoglalni? hejj egyefel a feki a ními ettyit, e félti a bűrit ugyé, azír ijjesztenek bennünket a drótos tóttal? — Naiszen hát csak hadd jöjjik az a tót, majd adunk neki lábost meg fazikat drótozni, oszt ha ahoz nem akar látni, hát majd rápüffentünk a fejére, oszt bedrótozhatja akkor azt.

Csak mindenkíppen oda vergál a hunczútság, hogy ijjesztenek bennünket, peig hát fíl a kutya. Azt mondják pajtás, hogy majd így majd úgy elfoglal a muszka! — mer hát mán Csehország, morva, megtudja feki mék szemét nipsig hozzá csatlakozott. Tudod pajtás! ugy képzelem én ezt a muszka-tót uralmat, hogy — mint mikor a szegíny embernek van egy rosz lovatskája, oszt mikor mán gazdagabb lett, akkor vesz egy másik lovatskát, de mán akkor több dolga van, a gyeplűt is erősebben kell tartani, azután meg szekeret vesz a szegíny ember, lesz jó friss lógós lova, — mán oszt ekkor míg erössebben kell a gyeplüt tartani, — azután vesz még negyedik lovat is, de mán akkor igazán erősen bele kell ragaszkodni a gyeplübe; — mikor meg osztán 5 lovat fog a szekér elibe, mán akkor nincs ereje megtartani a tüzes jószágot, mert mindegyik szabadság után vágyva, iramodik a gazdával szekérrel hegyen völgyön egy iránt addig, a mig a szekér felborúl, a gazda nyaka kitörik, szekere széthúll, istráng, hám szétszakad, s a sok szíp tüzesvérű paripa ha kiszabadúl nyűgibül, megpihen valami jó gyepen, ís legelészik kedvire.

Hát csak ilyen lesz az a muszka tót uralom; ne fílj tüle, megeszi az egymást, hogy akadjik a torkán egymásnak. Meglásd pajtás, emberi önalló szabadság lesz egész Európába, elmulik a czifra czim — czoki gyenerális, mágnás — kanpap, oszt leszünk egyforma becsülletes ordináré emberek. Ez lesz az igazi egy akol egy pásztor, és a kik valának utólsók, lésznek azok az elsők, na de elég is most ebbül ennyi.

Szerbusz komám.

K a r a k á n M a r c z i.

Csudafihoz.

Óh! hordjanak el az éjszaki szelek!
Midőn azt a köcsögkalapot viseled,
Gyönyörü termeted mint a pózna-nyulánk . .
Czinege lábszárad valóságos nyulláb,
Koczkás pantallódban rútféreg! rútállat!
A füled tövétől sarkadig utállak.
Ha egy nő megbámul tetőtől bokáig:
Méhének magzatja kis majommá válik.

Óh te korcsok korcsa . . paruplis czipellős,
Hizelgő kéjelgő hitvány egy piperkőcz!
Szamárfalvi Henrik Pokolféle-egyházról .
Ki az elvhüségtől dideregre fázol, —
Megállj poltron gazfi! sátán ivadéka!
Kirázlak plundrádból és frakkodból még ma.

Te mondod magadat nagy szájjal magyarnak?
Kinek attillát, csak parádéra varrnak,
S a kérges lelkedet azzal mentegeted:
Hogy a frakk, czilinder, divatos viselet.
S mig ősid kenyerét német szájjal eszed:
Nem Daciára de Bécsre van az eszed.
Ilyekről mondatik e szegény Hazának:
„Árpád hős magzati felvirágozának" ?

Nem félsz most nyomorult, mert Rákóczy régen
Kikötött lelkével amaz örök révben —
Utódjáról, pedig azt hiszed te féreg!
Turin városából, hogy soha se tér meg?
De megtér — tudd meg azt, s pedig nem sokára.
S akkor ráütök az orrod czimpájára.

Kurucz.

Fehérmegyei krónika.

Csoszonyánszky Vinczenczius Hauptsteiereinnehmer dorgáló levele a bormiri composszeszoratushoz.

Gombosszeszor urag!

Nagy gutyafej mek fan maguknak, a melikben nagy hunczutság lagik. Én azír güldém az én bajdásomat Galucsni Friczit magukhoz, hogy ez a diszteséges és pecsüledes emper mondja meg a gombosszeszor uragnak, hogy a resdancziápa faló steiert vizesség gi, vagy pedig mudassanak gi szeguridáskip zálokot a stádus javára. De maguknak eszügpe nincsen nem fan vizetni, hanem gapja mokát, gimudadja stádusnak mindenig zeguridáskíp egy h i d a s a meligbe csag aggura malacz sincs mint egy zapszem.

No már halljág az urag! ha makuknak van eszüg, de más emper sem ám polond.

A makas miniszterjom csag nem lesz olan gurságos, hogy aszszeguridáskípen üres hidasogat malacz nékül gendogtül elfogadjon.

Negünk hát üres hidas ne adjanag, mert az mi nem agczebtálunk.

Hanem fan makuk sog nagy ló, sog ögör, meg fan sog birga; ez a jó asszeguridás. Már itt én is helt állog, és a makas miniszterjom is. Azír ezeghez dartsák az bormiri urasákug makukat és én is ezeghez fokum makamat rakasztanyi.

Maradfán az urasákugnak

Csoszonyánszky Vinczenczius.
Hauptsteiernnehmer.

Megyeszói jobboldali elégia.

A „Borsszem Jankóba“ szánva, tévedésből „Ludas Matyiba“ és „Üstökösbe“ küldve.

A jobb csak mindég jobb :
Éljen hát a jobb párt !
A jobbtól so se félj,
Mert ha sok ugy sem árt.
Jobboldali legyen
Azért a követünk,
Akkor aratunk jót,
Hogyha jót is vetünk.

Vivát!! beteljesült
A nép buzgó vágya, —
Jobboldali többség
Ül az ország házba.
A sok üdvös törvény
Most már nő mint gomba,
Ma holnap nem lesz már
Szegény . . . magyar Honba.

Hogyne ? — adót, stemplit,
Fináczot elcsapták.
Nemes emberré tett
Mindnyájunkat Deák.
Magunk dohányával
Töltjük a pipánkat,
A jobbpárt eltörlé
Mind a trafikákat.

A nép az inséget
Csak hirből ösmeri,
Az áldást kupával
A Tiszából meri.
Pénze? — mint a pojva,
Szükrége meg ugy sints —
A koldus ujja közt
Nem kopik a kilincs.

Gyermekink sorsáért
Áldjuk a jobb kormányt,
Mert töltsérrel tölt a
Fejökbe tudományt.
Körül keritette
Hazánkat kő fallal,
Igy katona sem kell, —
Csak minden tavaszszal.*)

Bécsnek se fizetünk
Portiót vagy quótát,
Kihányták hazánkból
Az osztrák banknótát.
Most már a nép kezén
Csak arany s ezüst jár,
Ennél aztán többet
Csak a szélső bal vár.

Helyre van állitva
A magyar hadsereg.
Cserepár Kürassir
Köztünk nem tekereg.
Mátyás palotáján
Nemzeti zászló leng,
A csonka volt honvéd
A utczán nem fetreng.

Szóval! — most jó rendén
Van hazánk szénája,
Ki ezt nem igy érzi
Hamis szive mája.
Élj! hát jobb párt ! ! müved,
Hogy a nép most oly dús.
Az ám ! ! — zúg az Echo — —
„Földönfutó koldus.“

Taposó Bálint.

*) Az is csupán egyszer
Negyven ötven ezer.

M a t y i.

Farsangi

I.
A Verzehrungssteuer.

I s t v á n g a z d a: Ugyan édes notárius uram! micsoda faczéradó már ez megént, a mit ránk rótt a német?

N o t á r i u s: A bizony István a Verczehrungsteuer, magyarul anyit tesz, hogy emésztési adó.

I s t v á n g a z d a: No hiszen megütheti a menydergös menkü a Lonyai uram dógát, ha már anyira van, h o g y a s z e g é n y p a r a s z t e m b e r e m é s z t é s é r e i s r á s z o r u l t.

II.
Madam von Putczenmacher.

Ö r e g u r: Asszonyom! a magyar gazdasszonyok a belügyminiszteriumhoz egy kisorsolásért folyamodnak az árva ház részére. A bizottmánynak nagysád is egyik tagja, kérem aláirni a folyamodást.

M a d a m e: Mit, én irjam alá ezt, hisz itt a van, hogy a l á z a t o s s z o l g á l ó i. Tudja meg az ur, hogy én nem vagyok senkinek s z o l g á l ó j a! Én Madám von Putczenmachernő vagyok, kinek férje városi képviselő! Érti?

Korszerü adomák.

Rettentő pörölős volt a Duna-vecsei ember felesége, s egyszer csak ugy elhagyta a pörölést, mintha elvágták volna a nyelvét.

A gazdának feltünt ez a nemremélt változás, keresgélni kezdé az okát, mig végre rájött, hogy neje azért nem pöröl, mert nazarénussá lett.

Az ember megvakarta fejét s keservesen felsóhajtott: „én istenem! mért nem tudták ezt a nazarénus vallást kifundálni ezelőtt vagy harmincz esztendővel, hogy ne kellett volna annyit szenvednem vele.“

Ugyan Andrássi miniszter elnök ur, nem szeretné-e, — ha Miletics nazarénussá lenne?

A feleletet elvárjuk rá a hivatalos Tökszem Jankó legközelebbi számában.

Be megy az egyszeri öreg a plébánushoz s nagy átossággal megkéri, hogy tekintené az ö

bohóságok.

III.
A részeg közösügyes honvéd.

Honvéd: Félre az utból, pimasz, mert mingyárt összve apritlak. Hát nem ismersz, hogy honvéd vagyok.

Városi biztos: Ej, dehogy nem ismerlek, nagyon is ismerlek.

Honvéd: Hát honnan ismersz hát no?

Városi biztos: Honnan? hát még a csirkefogók regementjéből.

IV.
Népszámláláskor.

Biró: No more! hát hogy hínak?

Czigány: Hogy hínák, hát ugy hogy: „gyere csak Csicsó"!

Biró: Hát aztán mi valláson vagy?

Czigány: Hát a falu vallásán.

---

elöhaladt korát s engedné el neki a bőjtöt, ha egészben nem is, legalább fele részben.

„No jól van öreg — mondja a lelki basa — hát felét elengedem, de a másik felét szigoruan megtartsa ám kend."

‚Igen is szigorúan megtartom, tisztelendő uram, volt a válasz.

Bőjt végén kérdi aztán a plébános az öreget: „no öreg! hát hogyan s mikint tartotta meg kend a bőjtnek felét?

‚Hát ugy kérem átossan, hogy nappal mindég ettem hust, éjjel pedig sohasem ettem.‘

Hát Páter Tritytroty hajlandó e hasonló concessiot küldeni hiveinek Rómaból s mily áron, mert többen akarnak ám az egyszeri öreg kérésével kegyes szine elé járulni.

A felelet az egyedül üdvezitő „Magyar Álom" legközelebbi számában elváratik.

Karakán Marczi mint kritikus.

Matyi komám!

Két kípet láttam e beállott uj esztendőben.

Egyik a Magyarország és a nagy világ nevű kípes ujság 1870-ki 1-ső számában van lepingálva a „Szentendrei fahordó" képiben.

Azt mondták nekem, hogy Jankó czimborám pingálta.

Hát a mint megpillantottam azt a fahordó kípet, mindgyárt tudtam, hogy soha sem volt az a Jankó se gulyás bojtár, se béres cseléd. Mert hát, a szekirbe fogott ökröt mindig a baloldalról szokták hajtani és a szarvát jobb kízbe fogni.

Ezen a kípen pedig meg van forditva, pedig ha balog is vagy suta a bíres, azírt csak a kezesökröt kell neki fogni, nem a hajszást.

Osztán ha partrúl eresztik le az ökrös szekeret, a rúd vígit kell megfogni jobb kízzel, s az ostorral bal kízből integetni az ökrökre, hogy hátra tartsanak.

Azt sem tanítja a gulyás, meg a béres gazda, és jó szarvas marhás ember, hogy ha már szarvánál fogja a cselíd a szarvas marhát, hogy a közepit fogja a szarvának mint ezen a kípen van, hanem midétig a szarva hegyit kell megcsípni ugy, hogy a nagy ujja résuntosan a hegyi felett álljik egy kevéssé, mert így könyebb megtartani a jószágot, és ha fírre találna is csapni, szarvával, nem sértheti meg a cselíd fejit, szemit.

Hát bíz én ezeket a hibákat láttam azon a Szentendrei fahordó kípen.

Egy másik kípet is mutattak a „Vasárnapi Ujság" idei 1-ső számábul, s kirdezték ha megesmerem e mit ábrázol?

Én nizegettem, hát ugy vettem ki, mintha valami kanász bojtárt akarta vóna lepingálni.

De hát azt mondta az uram, hogy az csikós.

No engem ugyse még ilyen gyámoltalan bámisz esetlen furkó csikóst sose láttam.

Vóna ugyan pányva a kezíbe, de azt sem ugy kék ám összeszedni. Osztég ki látta valaha, hogy a csikós gyalog hajigálná a pányvát a szilaj csikó nyakára. A legjobb háti lúrúl szokták azt arra hajtani a meéket k i níz a csikós.

Bíz ilyen málé száju mint ez a bárgyú gyerek, szamárnál egyebet nem fogna avval a pányvával.

Meg kell nézni a debreczeni, hortobágyi, meg az erdélyi csikósokat mikor pányvázzák a ménest, osztán ugy lepingálni.

Ezekre csupa barátságból figyelmeztetem Jankó czimborát, gondolom rosz néven nem veszi, hiszen a jó pap is hóttig tanul.

Tiszteld a majoritást.

Tiszteld a többséget, becsüld meg a kormányt
S Pulszki ábrázatján az óriás ormányt,
Tettek már olyat is legyen érte hála, —
Miből a nemzetre csak dicsőség szála.

Midőn a dietán arról folyt a vita:
„Hadsereg" vagy „csapat" e a magyar fika?
Azt okoskodta ki a pecsovics sereg:
„Hadcsapat" kell nekünk, nem pedig „hadsereg."

Dictum factum, ugy lőn: hadcsapatok lettek,
Bocca di Cattaro földjére elmentek,
S mintha csak Benedek lett volna generál:
Cserepár és fika egyiránt retirál.

Maroknyi népétől a kis dalmáthadnak —
Csak a „közössereg" vitézi szaladnak,
Nincs magyar hadsereg, szégyen nem száll rája.
Gyávának sem mondja a nagy világ szája.

Tiszteld a többséget, becsüld meg a kormányt
S Pulszki ábrázatján az óriás ormányt,
Tettek már olyat is legyen érte hála:
Miből a magyarra csak dicsőség szálla.

Kis Bögös.

Párbeszéd.

A. Lássa sógor, minő furcsa dolog az, ha Szilágyi Virgilnek nevéből minden mással hangzót kitörölünk, még is megmarad a valódi neve.

B. Már azt sógor nem hiszem, mig nem látom. Tréfa lesz a csak.

A. Nem tréfa az sógor, nézze leirom Szilágyi Virgil, törüljük ki a mássalhangzókat ott, marad **i á i i i**, ugyi igazam van.

B. No már igy igaza van sógor, de azért ennek a vállain még sem jut be a pápa csalhatatlansága és a felekezeti türelmetlenség.

„Korszellem."

Nagy költő vala rég V i r g i l, de nagyob ma S z i l á g y i!
Egy nemzet lelkét hordta szívén hün a z.
E z, a dicső egy k o r t, hogy s z e l l e m e régi helyére
Róma felé térjen, . . . megtagadni kész.
Róma körül lebegő szentek! ti kövér reverendák!
Virgil igaz fiatok, hív hona s Rómába . .
Csalfa világ! nem akartad érteni nagyunk, — no megállj csak —
„K o r s z e l l e m" denevér, felgyujt s elperzsel

C i c o n i a.

Róma.

(Parodia.) (Hősköltemény.)

II. Ének.

Másnap szép olasz föld gyönyörü reggele
Kegyes püspököknek mámorosan kele:
Künt zsibong a város — a zaj és a lárma
Fölhatol egészen — fel az angyal várba.

Künt már a harangok zúgása eltölti
A szűk s tágas utczát, majd egymásra dönti;
Barátok, apáczák — hattyúi az égnek —
Járnak szerte széjjel, örülnek a létnek.

Ámde ott fennt minden udvar és erkélyről
Látják — s csak a narancs ligetkén keresztül.
Déli vidék kéje! gyönyörü világa!
Oh! hogy bámul reád szent Pius hiv nyája.

Bent, — hamar fel! — hangzik, sietős gond hajtja,
Kegyes ima, kérés: „hü fiaim! rajta.“ — —
Soknak vád a mit tett, bánja hogy mit nem tett,
Ugy rémlik előtte minden dolga: bün tett! — —

Jő a vész eltemet, Nápoly uszik lángba,
Protestál a világ! — mult idők képmása!!
Látja nehéz kedvét, tüzbe borult képét,
Római malasztok tüzelték fel vérét.

El is kezdi aztán szót szóra felelvén,
Terem protestálás százezerek nyelvén, —
De ki mind állandón be is váltja tettel,
Három század óta küzd e nevezettel.

S ti honja veszett nép! régi hires hősök!
Kik szent atyátoknak járma alatt nyögtök;
Szárnya alatt békén szent Péter fillérek
Teremték hisz adtak, — mindig a szegények.

„Én hát annyi sokért ne fizetnék néktek,
Kik a szent városba körültem gyülétek . . . . .
Gergely is Leo is gyakran bekivánta
Szentei tanácsát — senki meg nem bánta!

Neked is azt mondom Páris! s több kevés még
Bolond szeren indult amaz uj bölcsesség.
Mert valamint hited szavakban megetted, —
Oly balga volt minap féleretnek tetted.

Mérlegét megnyomja vad beszédet sullya,
De mit cselekvél: mind pimasz, hebehurgya.
Nyiladat kilőtted — Hiacinth' sebesen
Hajóra fel ülve, elment . . . a tengeren!“ —

— „Micsoda tanács ez! ember ilyet halljon!
Égi birodalom földön zavarogjon.
Féked egyik szárát kiejté elődöd
Kezéből, — s fegyvered már hiába töltöd.

Mert valjon egy e m b e r két természetü-e?
„Csalandó“ — „csalhatlan“ — egy s ugyanaz szinte?
Két tőrnek is ugy-é nem elég egy hüvely?
Eredj haza szent nép! csodákat ne müvelj!“

* * *

Ez a világ sorja! Bölcs a világ már ma,
Kivált ha nem tudnak fel ülni nyakára.
— A dolgok rendén ha próbálsz csavarintni,
Róma! — egész világ hidd ki fog kacagni! . .

(Vége.)

Ciconia.

Discursus

Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

Iczik: Lássa khend Mihály gazda, még is csak jó volt a magyar püspököknek elmenni Rómába.

Mihály: Már ugyan miért lett volna jó?

Iczik: Azért, mert tanultak a jezsoitáktól valamit.

Mihály: Ugyan mit?

Iczik: Hát megthanolták a pofozkodást lássa khend, egy Maret nevő franczia pöspököt felpofoszthák a jezsoiták, a miért egy könyvet irt a pápa csathatatlansága ellen.

Mihály: Nini szomszéd, hiszen ezelőtt háromszáz évvel meg a tridenti zsinaton még a püspöki botokkal is verekedtek a szent atyák.

Iczik: Gott über die Welt! még verekhedthek is, igy már még se most thanolták hát, mert régi mesterségük.

Mihály: Nini szomszéd! ha Borsszamár Jánosnak emlékszobrot fognak állitani, honnan fogják hozatni a szobrászt.

Iczik: Hunnan, hallja khend? Hát vagy Szegedről vagy Groszwardeinbul.*)

*) No no, Iczik, hát nem tudod hogy ott vannak a leghiresebb hóhérok? Matyi.

Furcsa stylus.

Furcsa stylusuk van ezeknek a pesti házmesterek-nek. A Borz-utczában egyik emeletes házkapujára három czédula van kiragasztva.

Egyiken ez olvasható :

„E házban egy zongoramesterné minden órában kipróbálható.“

A másikon :

„Itt felnött leányok munkaba vétetnek.

A harmadikon pedig ez :

E házban kiadandó négy szoba, egy konyha, egy kamra, egy pincze, pallás stb.

Érintkezhetni a házmesternével jobbra a kapu alatt, vagy ha otthon nincs, a leányával.“

Ludas Matyi gyors postája.

Tölgyi János urnak Selmeczen : A „Kotóri csalán bokréta“ szerzője Zalaegerszegen lakik, sziveskedjék nála azt reclamálni.

Csernovics György urnak Simánd : Lapunk 48-dik számát első alkalomkor és most is küldjük.

Ilosvay Kristóf urnak Kopacsapáthin : Küldjük.

Gara Miklós városi őrmester urnak Révkomáromon : Önnek a tiszt. példány rendesen jár, ugy azon t. előfizetőinknek is, kiket ön gyüjtött, rendesen küldjük a lapokat. — Ha a póstamester ismételten összetépné az ön reclamatióit, sziveskedjék 2 tanu aláirással ellátott panaszlevelet hozzánk küldeni, majd teszünk aztán lépéseket a keresk. miniszternél, hogy az a basáskodó póstamester tanulja meg, mi a kötelessége.

Tóth György ref. tanitó urnak Mikola : Most tehát 3-szor küldjük a reclamált számokat.

Szeretet fillérek.

E lapok kiadó tulajdonosa Mészáros Károly 600 frt pénzbirsága költségeinek fedezéséhez járult :

Antal Imre Mezőkövesden (Erdély) 2 frt ; — Francsics Rezső D. Földvár 1 frt ; — Vass János Szathmár 1 frt ; — Wallner József Radafalván 50 kr ; — Budai József igazgatása alatt és Borsos József müvezetése mellett Váczon müködő szintársulat 5 frt.

Fogadják a szives adakozók a fogságot szenvedő őszinte köszönetét.

A kiadó-hivatal.

Nyilatkozat.

A „Csalánbokréta“ t. előfizetőihez !

Bocsánatot kérek tisztelt előfizetőimtől : hogy a „Csalánbokréta“ mint igérve volt, uj évre nem jelenhetett meg. Szomoru emlékü kóteremben sulyosan megbetegedvén, majdnem örökös váczi lakos lettem. Most már hála a gondviselésnek ! honn vagyok, és egészségem is türhető, de fogságom ideje alatt teljesen kimerült financziális helyzetem és sokáig nélkülözött kenyérkeresés annyira igénybe vettek : hogy a könyv gyors megjelenésére nagyobb részvét reményében adott szavamat nem válthattam be. Ugyanazert azon biztos hiedelemben, miszerint sajnosan csekély számu előfizetőim közügyért szenvedett fogságom következtében vallott tetemes káraimat és hátramaradásomat tekintetbe veendik — bizalmasan kérem őket : sziveskedjenek május végéig türelemmel lenni, mikorra is vagy a munkát, vagy a pénzt okvetlenül megkapják. Egyébiránt a ki ennyi jó indulattal sem akar irányomban lenni, — az rendelkezzék forintjával.

Tisztelettel vagyok.

Zala-Egerszegen, január 10-én 1870.

Göcseji Gyula.

Egy elsikkasztott váczi levél következtében, több kép kimaradt mai számunkból.

Főszerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Felelős szerkesztő : KARAKÁN MARCZI

Nyomatott és Kunosy Réthy-nél Pesten, (váczi-ut 9. szám alatt.)